

ANDREW MURRAY - Teljes önátadás

Tartalomjegyzék

1. Teljes önátadás
2. Isten elvárja, hogy átadd Neki magadat
3. Isten valósítja meg azt, hogy átadd magadat Neki
4. Isten elfogadja, ha átadod magad Neki
5. Isten megőrzi átadottságodat
6. Isten megáld, amikor átadod magad

A fordító előszava

A mű eredeti címe: *Absolute Surrender*, aminek egy jelentése lehet a fordítás címe, vagyis: *Teljes önátadás*. A mű ezt a fogalmat hivatott több különféle megvilágításból bemutatni. Maga a címbeli kifejezés az eredeti nyelven tág jelentéskörrel bír, amit magyar nyelven nem lehetett mindig ugyanazokkal a szavakkal visszaadni, ezért a szövegkörnyezetnek megfelelően kellett megválasztani a legjobban illeszkedő szavakat. Így ahol az eredetiben a mű címe, az *Absolute surrender* kifejezés áll, a fordításban ezt **KISKAPITÁLIS** betűvel jeleztem.

Az angol „surrender” [e.: „szörrender”] szó jelentései: feladás, megadás; átadás, kiadás; önátadás (létfornának); abbahagyás; elhagyás, lemondás (jogról, javakról), teljes elhagyás/átengedés, beszolgáltatás, lemondás; felad, megad; átad, kiad, beszolgált; lemond, elhagy.

A fordításom eredeti céljával szeretném bátorítani az Olvasót: „Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek.” (Róma 12:1) Azért imádkozom, hogy ebben a frusztrált világban minél több magyar keresztény felfedezze az Istennek való teljes önátadás szépségét és békességre találjon abban az elhívásban, amire eredetileg teremtve lett.

Váradí Attila

1. TELJES ÖNÁTADÁS

„Benhadad, Arám királya összegyűjtötte egész haderejét. Harminckét király volt vele lovakkal és harci kocikkal; így vonult Samária ellen, körülzárta, és ostromolni kezdte azt. Követeket küldött Ahábhoz, Izráel királyához a városba, és ezt üzenté neki: Így szól Benhadad: Ezüstöd és aranyad az enyém, legszebb feleségeid és fiaid is enyémek! Izráel királya így válaszolt: Ahogy mondod, uram, király, tied vagyok én és mindenem.” - 1Királyok 20:1-4

Amit Ben Hadad kért, az nem volt más, mint a **TELJES ÖNÁTADÁS**; és Aháb azt tette, amit kértek tőle. **TELJES ÖNÁTADÁS**. „Ahogy mondod, uram, király, tied vagyok én és mindenem.” Szeretném én is ezt a kijelentést a **TELJES ÖNÁTADÁS** szavaiként használni. Így kellene Isten minden gyermekének átadnia magát az Atyának. Hallottuk ezt már korábban, de világosan meg kell értenünk, hogy Isten áldásainak a feltétele az, hogy teljesen átadjunk mindent az Ő kezébe. Hála Istennek, ha szívünk hajlandó erre, nincs határa annak, amit Isten tesz majd értünk, se annak az áldásnak, amivel Isten el akar halmozni minket.

TELJES ÖNÁTADÁS. Hadd mondjam el, honnan vettem ezt a kifejezést. Magam is használtam ugyan sokszor, és bizonyára te is hallottad már számtalanszor. Ám egyszer Skóciában egy társaságban beszélgettünk Isten Egyházának helyzetéről és arról, hogy mi az, amiben az Egyház és a hívek komolyan hiányt szenvednek. Volt velünk egy istenfélő szolgáló, aki jártas volt a szolgálók kiképzésében. Megkérdeztem tőle, mit mondana, mi az, ami annyira hiányzik az Egyházból, és milyen üzenetet kellene tanítani? Igen halkán, egyszerűen és határozottan válaszolt:

*„Az egyetlen szükséges dolog az, hogy **MAGUNKAT TELJESEN ODAADJUK** Istennek.”*

Ezek a szavak úgy megütöttek, mint azelőtt még soha. Majd elkezdte kifejteni, hogy azoknál a szolgálóknál, akikkel foglalkoznia kellett, a következőre jutott. Azok, akik ezt a tényt elfogadják, (még ha akár le is vannak maradva), készek arra, hogy tanítsák őket és hogy segítséget fogadjanak el. Ők azok, akik mindig képesek fejlődni. Viszont azok, akik ezt elutasítják, nagyon gyakran meghátrálnak és otthagyják a szolgálatot. Annak a feltétele, hogy Isten teljes áldásához hozzáférjünk, az Őneki való teljes önátadás.

Most hát Isten kegyelméből szeretném ezt az üzenetet átadni nektek: azokat az imádságaitokat, amelyekben áldást kértek saját magatokra és a körülöttetek levőkre, mennyei Istenünk úgy válaszolja meg, felteszi ezt az egy kérdést: *Hajlandóak vagytok-e életeteket teljesen letenni az Ő kezébe?* Mit felelünk erre? Isten tudja, hogy százak már igent mondtak erre a szívükben. Azt is, hogy rajtuk kívül vannak még több százan, akik vágnak erre, de nem merik kimondani. Azt is, hogy vannak, akik kimondták, de szánalmasan elbuktak, és most lelkiismeret furdalásuk van, mert nem lették meg az ehhez az élethez szükséges erőnek a titkát. Bárcsak Isten szólna mindnyájukhoz.

Hadd mondjam mindenek előtt, Isten ezt követeli tőlünk.

2. Isten elvárja, hogy ÁTADD Neki magadat

Igen, ennek alapja Isten alaptermészetében rejlik. Ő nem tehet másképp. Kicsoda az Isten? Ő az élet forrása, a létezés, a erő és a jószág egyetlen eredete, és az egész világmindenségben semmi más jó nincs azon kívül, amit Isten végez. Isten alkotta a napot, a holdat és a csillagokat, valamint a virágokat, a fákat, és a fűvet, és ezek nincsenek Istennek teljesen alárendelve? Nem engedik meg Istennek, hogy azt tegyen velük, ami Neki tetszik? Amikor Isten a liliumot szépségbe öltözteti, az nincs-e vajon alárendelve, kiszolgáltatva és átadva Isten számára, ahogy Ő annak szépségén munkálkodik? És ó, Isten megváltott gyermekei, vajon szerintetek Isten el tudja végezni munkáját, ha csak a felük vagy egy részük van Neki átadva? Nem, nem tudja. Isten élet, szeretet, áldás, végtelen szépség, és Isten szereti

magát kifejezni mindazon gyermekeinek, aki kész arra, hogy befogadjon Tőle; de jaj – az egyetlen, ami Istent feltartja ebben, ha nem adjuk át Neki magunkat teljesen. És most Ő, mint Isten, hozzánk lép, és igényli Magának.

A mindennapokból tudhatod, mit jelent az, hogy valami **TELJESEN ALÁ VAN RENDELVE** valamire. Tudod, hogy mindennek elérhetőnek és átadottnak kell lennie arra az egy meghatározott célra és feladatra, amire az voltaképpen szolgál. Itt van egy toll a zsebemben, ami **TELJESEN AZÉRT VAN**, hogy írjak vele, és **TELJESEN ÁT KELL LENNIE ADVA** a kezem számára, ha megfelelően akarok vele írni. Ha a tollnak csak egy részét is másvalaki a kezében tartja, nem tudok vele megfelelően írni. A kabát teljesen ki van nekem szolgáltatva, hogy beborítsa testemet. Amaz épület teljesen az Istennek való szolgálatokra van szánva. Ezek után hogyan várhatnánk el Istentől azt, hogy minden nap és minden órában munkálkodjon az örökkévalóságunkon, helyreállított isteni természetünkön, ha nem szolgáltattuk ki magunkat Neki teljesen? Nem tud. Salamon templomát **TELJESEN** Istennek **ADTÁK**, amikor felajánlották Neki. És mindannyiunk Istennek egy temploma, amelyben Isten lakozni és munkálkodni fog, egy feltétellel – és ez a **TELJES ÖNÁTADÁS**. Isten igényli ezt magának, méltó erre, és enélkül nem tudja áldott munkáját végezni bennünk.

Isten nem csak igényli ezt, hanem maga Isten fogja ezt kimunkálni.

3. Isten valósítja meg azt, hogy ÁTADD magadat Neki

Biztos vagyok benne, hogy sokan vannak, akik ezt mondják: „De az, hogy **TELJESEN ÁTADJAM MAGAMAT**, rengeteg következménnyel jár!” Némelyek így beszélnek: „Ó, már így is annyi megpróbáltatáson és szenvedésen mentem keresztül, és még így is annyi minden hátra van a magam által irányította életből. Nem merem az egészet feladni, mert tudom, hogy ezzel sok bajt és küszködést okoznék magamnak.”

Ajjaj! Ajjaj! Hogy Isten gyermekeinek ilyen gondolatai vannak Őróla, ilyen elvetemült gondolatai! Üzenetet hozok a számodra, aki félsz és aggódsz. Isten nem azt kéri tőled, hogy önerőből és saját akaratodból add át magad Neki; Isten az, aki ezt ki akarja benned munkálni. Hát nem olvastuk, hogy „Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően”? És nekünk ezt kellene keresnünk – hogy leborulva Isten elé menjünk, amíg szívünk meg nem tanulja elhinni azt, hogy az örökkévaló Isten fog belépni oda és feltárni a helytelen dolgokat, hogy Ő fogja legyőzni a gonoszt, és hogy Ő fogja kimunkálni azt, ami az Ő tökéletes véleménye szerint kedves. Isten maga fogja ezt kimunkálni bennünk.

Nézz csak az olyan ószövetségi emberekre, mint amilyen Ábrahám volt. Azt gondold, hogy véletlen volt csupán az, hogy Isten rátalált erre az emberre, a hit atyjára és Isten barátjára, és hogy egyedül, Istentől függetlenül Ábrahám volt az, akinek akkora hite volt és magát úgy oda tudta szánni? Tudod, hogy ez nem így volt. Isten nevelte és készítette őt fel arra, hogy dicsőségének eszköze legyen.

Nem Isten mondta azt a fáraónak, hogy: „Azért neveltelek fel téged, hogy megmutassam benned az én hatalmamat”? (2Mózes 1:16, a King James Version alapján – a ford.)

És ha Isten ezt mondta őróla, nem fogja még inkább saját gyermekeiről ezt mondani?

Szeretnék bátorítani titeket, hogy tegyétek félre minden félelmeteket. Közeledjtek azzal a piciny erőtlen vággyal. Kérlek téged, ha ott van benned az félelem, ami ezt mondja: „De nem elég erős bennem a vágy, nem akarok elfogadni mindent, aminek jönnie kell, nem érzem magamat elég bátornak, hogy elmondhassam, mindezt le tudnám győzni”, akkor – kérlek – tanulj most meg, hogyan ismerheted meg Istent és hogyan bízhatod Benne. Mondd Neki ezt: „Istenem, azt szeretném, ha te vennél rá arra, hogy akarjam ezt.” Ha van bármi, ami visszatárhathat téged, vagy bármilyen áldozat, amit félsz meghozni, jöjj Isten elé most, és bizonyítsd be, mennyire kegyelmes is a te Istened: ne félj attól, hogy olyat fog kérni tőled, amiben Ő maga ne segítene téged.

Isten jön, és felajánlja neked, hogy kimunkálja benned azt, hogy teljesen átadod magad Neki. Mindaz a keresés, éhség és vágyódás, ami a szívedben van, hadd mondjam el neked, mind Krisztus Jézusnak, Isten mágnesének vonzóerejéből fakad. Ő teljesen átadva élte életét; Neki van tulajdonjoga feletted; szívedben él az Ő Szentlelke által. Eddig feltartottad Őt, rettenetesen gátoltad, de Ő vágyik arra, és szívesen segít is neked abban, hogy teljesen megragadd Őt magát! Jön, és odavon Önmagához üzenetével és ígérellel. Nem akarsz odamenni Istenhez, és bízni Benne, hogy felkészít téged erre a teljes önátadásra? Igen, hála Istennek, Ő képes ezt megtenni, és meg is fogja tenni.

Isten nemcsak igényli és kimunkálja, de el is fogadja, ha ezt a kérést Őelé visszük.

4. Isten elfogadja, ha **ÁTADOD** magad Neki

Isten munkálkodik szívünk falai mögött, Ő készítet minket Szentlelkének rejtett ereje által arra, hogy jöjjünk és ki is mondjuk, mi van bennünk. Nekünk kell odatennünk és Őrá bízunk még azt is, hogy **TELJESEN ÁT TUDJUK ADNI MAGUNKAT** Neki. De emlékezzünk arra, hogy amikor Isten elé teszed ezt **AZ ÖNÁTADÁST**, megeshet, hogy igen csak tökéletlennek fogod érezni. Vagy lehet, hogy az elméd fog kételkedni, és tétovázva ezt fogod kérdezni:

„Biztos, hogy teljesen adom át magamat?”

Emlékezz csak arra, hogy egyszer valakinek Jézus ezt mondta:

„Ha tudsz hinni, minden lehetséges annak, aki hisz.” (Márk 9:23, a King James Version alapján – a ford.)

Telvé félelemmel a szívében az illető így kiáltott:

„Uram, hiszek, segíts hitetlenségemen!”

Ez volt az a hit, amely diadalmaskodott az Ördög felett, és a gonosz lelkeknek menniük kellett. Ha te is jössz, még ha szíved remeg is, és az van benned, hogy „Nem érzem sem az erőt, sem az elhatározást, sem a magabiztosságot erre”, de azt mondod, hogy „Uram, magamat **TELJESEN KISZOLGÁLTATVA** átadom az én Istenemnek”, akkor sikerülni fog! Ne félj, csak gyere ahogy vagy, és a Szentlélek ereje remegésed ellenére is munkálkodikni fog.

Sose tanultad még meg azt a leckét, hogy amikor emberi részről minden kilátástalannak tűnik, a Szentlélek hatalmas erővel munkálkodik? Nézz az Úr Jézusra a Gecsemáné-kertben.

Azt olvassuk, hogy „örökkévaló Lélek által” áldozta fel Magát áldozatul az Istennek. Isten mindenható Lelke tette Őt képessé erre. És mégis, micsoda küszködés és félelem fogta el Őt, és hogyan esedezett?! Kívülről semmiféle jelét nem láthatjuk a Szentlélek hatalmas erejének, de Isten Lelke ott volt. Ezért amikor gyenge vagy, küszködsz és rettegsz, higgy abban, hogy Isten Lelke titkon munkálkodik, és ne félj, hanem engedd át magad.

Amikor magadat **TELJESEN KISZOLGÁLTATVA ADOD ÁT**, hidd el, Isten el is fogadja azt. Ez a kulcs, és ez az, amit oly gyakran elkerülünk – hogy a hívőknek ennyire, a **KISZOLGÁLTATOTTSÁG** ilyen szintjén kellene, hogy el legyenek foglalva Istennel. Kérlek, légy Istennel elfoglalva. Mindannyiunknak szüksége van segítségre ahhoz, hogy Istentől alkotott képünk a mindennapjainkban egyre tisztább lehessen, hogy Ő megkaphassa a Neki járó megfelelő helyet, hogy Ő lehessen „minden mindenben”. És ha már egyszer ennek egész életünkben így kell lennie, akkor kezdjük el most, tekintetünket vegyük le saját magunkról és nézzünk fel Istenre. Higgyük el azt, hogy amíg én, mint földi kis férgecske, Isten remegő gyermeke, rengeteg kudarccal, bűnnel és félelemmel, leborulok, és senki sem tudja, mi zajlik szívemben, ahogy a maga egyszerűségében elmondom, „Istenem, elfogadom feltételeidet; eddig áldásodért könyörögtem magamra és másokra nézve, most elfogadtam hogy **TELJES ÁTADÁST** kérsz tőlem” – szóval, amíg mindezt elmondjuk szívünk belső csendjében, higgyük el, Isten jelen van, aki ezt észreveszi, és felírja az Ő könyvébe; egy olyan Isten van jelen, aki abban a pillanatban birtokba is vesz bennünket. Lehet, hogy nem érezzük, talán nem is vesszük tudomásul, de Isten birtokba vesz minket, amint bízunk Benné.

Isten nemcsak igényli, kimunkálja, és elfogadja, ha odateszem Elé átadásomat, de meg is őrzi azt.

5. Isten megőrzi ÁTADOTTSA GÓDAT

Sokak számára ez a nagy nehézség. Azt mondják, „Oly gyakran jöttem izgalomba egy-egy összejövetelen vagy konferencián, és tényleg odaszántam magam Istennek, de mégis elmúlt. Tudom, ez a fellángolás egy hétig, vagy akár egy hónapig is megmaradhat, aztán mégiscsak kialszik lassan, és idővel az egésznek vége.”

De figyelj ide! Azért történik ez, mert nem hiszel abban, amiről szeretnék beszélni és emlékeztetni téged. Amikor Isten elkezdte benned azt a munkát, hogy **TELJESEN KISZOLGÁLTASD MAGAD** Számára, és amikor Isten elfogadta tőled **ÖNMAGAD ÁTADÁSÁT**, akkor Isten el is kötelezte magát arra, hogy gondoskodjon is erről, és fenntartsa. Hiszed-e ezt?

Az önátadásnak két szereplője van: Isten és én. Én, a férgecske, és Isten, az örökkévaló és mindenható Jahve. Férgecske, még mindig félsz, hogy rábízd magadat erre a hatalmas Istenre? Isten nyitott erre. Nem hiszed, hogy folyamatosan, napról-napra és percről-percre meg tud téged tartani?

*Szeretete őrzi minden percemet,
Fentről irányítja minden léptemet.*

Ha Isten megengedi a napnak, hogy mindenkor szüntelenül ránk ragyogjon, vajon nem engedné azt, hogy a Saját élete ragyogjon ránk minden pillanatban? Akkor miért nem

tapasztaltad ezt meg? Azért, mert nem bíztad a dolgot Istenre, és ezért nem is **SZOLGÁLTATOD KI MAGAD TELJESEN** Istennek ezzel a bizalommal.

Annak, hogy **TELJESEN ÁTADOTTAN** élsz, megvannak a maga nehézségei. Nem is tagadom ezt. Sőt, van valami benne, ami jóval több, mint nehézség: ez egy olyan élet, ami embereknél lehetetlen. De Isten kegyelméből és hatalmából és a bennünk lakó Szentlélek erejéből ilyen életre vagyunk rendelve, és ez az élet számunkra lehetséges, Istennek hála! Higgyük el, Isten fenn fogja ezt az életet tartani.

Néhányan olvashattátok egy idős szentnek a szavait, aki kilencvenedik születésnapján elmesélte Isten iránta való összes jószágát. Müller Györgyről van szó. Mit is mondott, szerinte mi a boldogságának és Isten neki adott összes áldásainak a titka? Ő abban hitt, hogy ennek két oka volt. Az egyik az volt, hogy a kegyelem által képessé vált az Isten előtti jó lelkiismeret naponkénti fenntartására; a másik pedig, hogy Isten Igéjének szerelmese volt. Ő igen, a jó lelkiismeret nem más, mint az Istennek való naponkénti teljes engedelmesség, és a Vele való közösség az Ő Igéjében és imádságban – ilyen a teljesen átadott élet.

Az ilyen életnek két oldala van – *az egyik oldala az, hogy teljesen átadod magad arra, hogy megtegyed azt, amit Isten akar, hogy tégy meg; a másik oldala pedig, hogy hagyj Isten megtenni, amit Ő akar megtenni.*

Először is, *tedd azt, amit Isten akar, hogy megtégy.*

Add oda magadat teljesen Isten akaratának. Valamennyire ismered akaratát; de messze nem eléggé. De mondd teljesen az Úristennek: „Kegyelméd által szeretném mindenben a Te akaratodat tenni, minden pillanatban, minden egyes nap.” Mondd, hogy: „Uram, Istenem, ne legyen szó a számon, csak a Te dicsőségedre, a hangulatom ne befolyásoljon, csak a Te dicsőségre, a szívemben levő szeretet vagy gyűlölet ne hasson rám, csak a Te dicsőségedre, a Te áldott akaratod szerint.”

Persze valaki azt mondhatná erre: „Szerinted ez lehetséges?”

Visszakérdezek, mit ígért neked Isten, és mit tud tenni azért, hogy betöltsön egy Számára teljesen kiszolgáltatót edényt? Isten meg szeretne áldani téged, minden várakozásodon túl. Kezdetől fogva amit fül nem hallott, szem nem látott, azt készítette el az Őrá várakozóknak. Isten eddig még csak nem is hallott dolgokat készített el, képzeletünket felülmúlóan csodálatos áldásokat, bőségesebbeket annál, amit ki tudnánk gondolni. Ezek isteni áldások! Csak mondd most:

„Teljesen odaadom magamat Istennek, az Ő akaratának, hogy csak azt tegyem, amit Isten akar.”

Isten az, aki képessé fog tenni téged arra, hogy tényleg át tudj adni magadat.

Másrészt, gyere és mondd: „Teljesen odaadom magamat Istennek, *hogy elvégezze bennem az akarást és a cselekvést az Ő tetszésének megfelelően*, úgy, ahogy Ő ezt meg is ígérte, hogy meg fogja tenni.”

Igen, az Élő Isten oly módon szeretne munkálkodni gyermekeiben, hogy azt mi fel sem tudjuk fogni. De Isten Igéje nyilvánvalóvá teszi, hogy Ő a nap minden részében munkálkodni szeretne bennünk. Isten hajlandó meg őrizni életünket. Csak legyen egyszerű, gyermeki és korlátlan bizalom a mi teljes kiszolgáltatottságunk.

6. Isten megáld, amikor **ÁTADOD** magad

Áldás lesz számodra az, hogy **TELJESEN ÁTADTAD** magad Istennek.

Nem kellene ugyanazt mondanunk Istenünknek és szerető Atyánknak, amit Aháb mondott Benhadad királynak, az ő ellenségének? „Ahogy mondod, uram, király, tied vagyok én és mindenem.” Ha ezt elmondjuk, Isten áldása lesz rajtunk. Isten azt akarja, hogy magunkat elkülönítsük a világtól; ki lettünk hívva ebből az Istent gyűlölő világból. Hagyd ott Istenért, és mondd: „Uram, Teérted bármit!” Ha ezt imádkozva mondod, Isten fülébe beszélve, akkor Ő ezt jóvá fogja hagyni, és meg is fog tanítani arra, mit is jelent ez.

Még egyszer mondom, Isten meg fog áldani. Már egy ideje áldásért imádkozol. De emlékezz, a **TELJES ÁTADOTTSÁGNAK** meg kell lennie. Bármikor, amikor teázol, ugyanezt láthatod. Miért is öntik a teát a csészébe? Azért, mert üres, és a tea számára lett kitéve. De tegyél csak bele tintát, ecetet vagy bort: így is fognak a csészébe teát önteni? Ugyanígy, meg tud téged tölteni Isten, meg tud-e áldani, ha nem vagy számára **TELJESEN ÁTADVA**? Nem, nem tud. Higgyük el, neki csodás áldásai vannak a számunkra, ha bár kétségeskedve is, de mégis hittal odaállunk Isten elé és kimondjuk:

„Istenem, elfogadom, amit kérsz. Tied vagyok én és mindenem. Teljes átadással járul Eléd lelkem, isteni kegyelmed által.”

Nem biztos, hogy olyan erősen és tisztán érzed azt a nagy megkönnyebbülést, ahogy szeretnéd, de alázd mg magad színe előtt, és ismerd el azt, hogy megszomorítottad a Szentlelket saját akaratod érvényesítésével, az önmagadban való bizással és saját törekvéseiddel. Hajolj meg Előtte alázattal, valld ezt meg, és kérd, hogy törje meg szívedet és mutassa meg, mennyire kicsi vagy Őelőtte. Miután meghajoltál Előtte, csak fogadd el Isten tanítását arról, hogy „énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó”, és azt, hogy semmi sem fog segíteni rajtad, csak egy másik élet, aminek be kell lépnie a tiédbe. Meg kell magadat tagadnod egyszer és mindenkorra. Az önmegtagadás mindig azt kell jelentse, hogy saját életed feletti rendelkezésedet tagadod meg. Akkor Krisztus belép, és birtokába vesz téged.

Mikor szabadult fel Péter? Mikor lett teljes a változás? Úgy kezdődött, hogy Péter sírva fakadt. A Szentlélek pedig leszállt, és betöltötte szívét.

Az Atya szereti odaadni nekünk a Lélek erejét. Isten Lelke bennünk lakik. Ezt elismerve Isten elé járulunk, és magasztaljuk Őt ezért, és azt is beismerjük, mennyire megszomorítottuk a Lelket. Majd térdre hullunk az Atya előtt, és kérjük, hatalmasan erősítsen meg bennünket a belső emberünkben az ő Lelke által és hogy töltsön be minket hatalmas erejével. És ahogy a Lélek felfedi Krisztust nekünk, Krisztus bejön a szívünkbe, hogy ott lakjon örökké, és az önmagunknak való életet kiúzi onnan.

Hajoljunk meg Isten előtt alázatban, és valljuk meg Előtte az egész egyház állapotát. Nincsenek szavaink arra, hogy kifejezzük Krisztus földi egyházának szomorú állapotát. Bárcsak lennének szavaim arra, hogy elmondjam, néha mit érzek erről. Csak gondoljunk a körülöttünk élő keresztényekre. Nem névleges vagy gyakorló keresztényekről beszélek, hanem őszinte és lelkiismeretes keresztényekről, akik életüket nem Isten erejében vagy az Ő dicsőségére élik. Annyira kevés erővel, az Istennek való oly csekély áldozattal vagy odaszánással élnek, és annyira nem veszik figyelembe azt az igazságot, hogy a keresztény az az ember, aki **TELJESEN ALÁRENDELTE MAGÁT** Isten akaratának! Meg kell vallanunk Isten körülöttünk élő népének bűneit, és meg kell aláznunk magunkat. Tagjai vagyunk ennek a megbetegedett testnek, és ez a betegség addig fog gátolni és lefékezni minket, amíg Isten elé nem megyünk, és megvallásban el nem határoljuk magunkat a világiasságtól, az egymás iránt való érzéketlenségtől, amíg át nem adjuk magunkat maradéktalanul és teljesen Istennek.

Mennyi mindent végeznek a keresztények testben, saját erőből? Mennyi munkálkodás van napról napra, amelyben csupán emberi erők nyilvánulnak meg – saját elképzeléseink és gondolataink –, fáradozások, melyekben nincs sok helye az Úrra és a Szentlélek erejére való várakozásnak! Valljuk meg. De ahogy megvalljuk az egyház állapotát és Istenért végzett fáradozásaink erőtlenségét és bűnösségét, térjünk vissza saját magunkhoz. Ki az, aki igazán vágyakozik arra, hogy megváljon élete irányításától, ki az, aki tényleg elismeri, hogy mindez a test uralma, és ki az, aki hajlandó mindezt Krisztus lábai elé vetni? Van szabadulás.

Hallottam valakiről, aki komoly keresztény volt, hogy az elkülönülés és a halál gondolatának „kegyetlenségéről” beszélt. De te nem így gondolsz, ugye? Mit kell nekünk gondolnunk az elkülönülésről és a halálról? Ezt: a halál volt az út Krisztus dicsőségéhez. Az előtte levő örömeért elszenvetted a keresztet. (Zsidók 12:2, a King James Version alapján – a ford.) A kereszten született meg örökkévaló dicsősége. Szereted Krisztust? Vágysz arra, hogy Krisztusban legyél, de mégse legyél olyan, mint Ő? Legyen a földön számodra a meghalás a legkívánatosabb dolog – az önmagunk számára való meghalás, és a Krisztussal való közösség. És hogy vélekedsz az elkülönülésről? Azt gondolsz, nehéz dolog az, hogy a világtól való teljes függetlenségre lettünk elhívva? Hogy ezáltal az elkülönülés által Istennel és az Ő szeretetével egyesüljünk? Hogy az elkülönülés által készek legyünk az Istennel való mindennapi járásra és életre? Nyilvánvaló, hogy ezt kell mondanunk:

„Elfogadok bármit, ami különválaszt engem a világtól és halálba visz, csak hogy Istennel és Krisztussal teljes közösségben élhessek.”

Jöjj, és vedd oda ezt az önző testi életet Krisztus lábai elé! Majd bízzál Benne. Ne törődj azzal, hogy próbálsz mindent megérteni, csak gyere azzal az élő hittel, hogy Krisztus az ő halála és élete erejével be fog lépni életedbe, és hogy ekkor a Szentlélek elhozza számodra Krisztust a maga teljességében – a megfeszített, feltámadt és dicsőségben élő Krisztust.